

Arrest

nr. 227 323 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 22 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2017 treft de verwerende partij ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot onontvankelijkheid van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 20 oktober 2017 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Op 20 oktober 2017 wordt ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen waarin tevens de drie minderjarige kinderen worden vermeld. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in het eerste en enige middel van hun verzoekschrift aan: *“Schending van de artikelen 22bis en 191 van de Grondwet, van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 8 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955”*.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 8 mei 2019 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“Het eerste en enig middel lijkt, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissingen duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen zijn gebaseerd. Verzoekers tonen geen schending van de formele motiveringsplicht aan, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Vermits verzoekers inhoudelijke kritiek uiten op de bestreden beslissingen dienen de middelen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Verzoekers voeren aan dat “de beslissing” gesteund is op een foutieve lezing van het verzoek tot regularisatie. Meer bepaald halen zij aan dat zij nooit beweerd hebben dat de kinderen geen Russisch zouden spreken. De Raad merkt op dat uit de aanvraag tot regularisatie van 29 maart 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekers wel degelijk aanvoerden dat hun kinderen nauwelijks Russisch spreken: “De kinderen spreken, noch schrijven nauwelijks Russisch, zoals blijkt uit een attest opgesteld door de directeur van de Russische school in Leuven, mevrouw F.” In de eerste bestreden beslissing werd hierover als volgt gemotiveerd: “Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat de kinderen nauwelijks Russisch zouden spreken of schrijven, zoals zou blijken uit het attest opgesteld door de directeur van de Russische school te Leuven.(...)” Verzoekers’ betoog mist aldus feitelijke grondslag. Verzoekers voeren aan dat hun kinderen wel enkele woorden Russisch kennen, maar helemaal geen Russisch kunnen lezen of schrijven. Zij poneren dat er in de Russische Federatie geen aangepast onderwijs voorhanden is voor kinderen die geen Russisch kunnen lezen of schrijven. Hiermee wordt echter niets ingebracht tegen de motivering in de eerste bestreden beslissing dat verzoekers niet aantonen dat de kinderen het Russisch, de officiële taal in hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren (schrijven) of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Meer bepaald luidt de eerste bestreden beslissing als volgt: “Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen een dergelijke taal en culturele achterstand hebben dat ze in Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun ouders zijn eveneens geboren en getogen in Rusland en alle gezinsleden hebben de Russische nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat dat verzoekers hun kinderen de Russische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat

verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was." Voorts werd in de eerste bestreden beslissing geoordeeld dat het, niettegenstaande het voorgelegde attest van de directeur van de Russische school, zeer ongeloofwaardig is dat verzoekers in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands zouden leren. Er werd bovendien gemotiveerd : "De leerplichtige kinderen zijn beiden geboren zijn in Rusland en brachten er hun eerste levensjaren door. Hun ouders zijn eveneens geboren en getogen in Rusland en alle gezinsleden hebben de Russische nationaliteit. Er mag kan ook van worden uitgegaan dat dat verzoekers hun kinderen de Russische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorbarig was." Verzoekers brengen deze motivering niet aan het wankelen door te poneren: "Dat de verzoekende partijen overigens afkomstig zijn uit Tsjetsjenië en dus niet overenthousiast zijn omtrent de Russische taal en dus helemaal geen enkele behoefte voelen hun kinderen te laten kennis maken met de Russische taal en cultuur." Verweerder heeft rekening gehouden met de belangen van de kinderen en omstandig gemotiveerd hierover.

Verzoekers werpen voorts op dat het aan de verwerende partij toekomt aan te tonen dat de kinderen hun onderwijs zonder problemen zouden kunnen voortzetten, ook al kunnen ze geen Russisch lezen of schrijven. De Raad merkt op dat verzoekers, teneinde een verblijfsmachtiging te verkrijgen, in de eerste plaats zelf dienden aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die maken dat het zeer moeilijk is voor hen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland zoals de reguliere procedure het voorschrijft. De bewijslast ter zake ligt volledig bij de aanvrager en dus bij verzoekers.

Verzoekers werpen verder de schending op van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Verzoekers poneren dat zij zich "in onmenselijke omstandigheden" zouden bevinden in Moskou. Dit blijft echter bij een bloot en niet uitgewerkt betoog. Een schending van artikel 3 van het EVRM lijkt niet te zijn aangetoond.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 7 en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen het gehele gezin betreffen, waardoor er geen sprake is van een scheiding. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij in Rusland van elkaar zullen gescheiden worden, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing reeds als volgt werd gemotiveerd: "Betrokkenen beroepen zich daarnaast nog op het feit dat mevrouw S. in onmin zou leven met haar schoonmoeder, die een procedure aangespannen zou hebben te Grozny, waarbij de rechtbank beslist zou hebben betrokkene uit haar ouderrechten te ontzetten en de kinderen toe te wijzen aan de schoonmoeder. Dit zou ertoe leiden dat wanneer betrokkene of haar kinderen voet zetten op Russische bodem, dit vonnis uitgevoerd zou worden. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkenen om hun bewering te staven met minstens een begin van bewijs." Verzoekers voeren geen elementen aan die deze motivering aan het wankelen kan doen brengen. Een schending van deze bepalingen lijkt dan ook niet aangetoond.

Verzoekers werpen nog op dat de I.O.M. er weliswaar voor kan zorgen dat zij naar Moskou kunnen vliegen maar dat deze organisatie de kostprijs voor een verblijf van verschillende weken of maanden in Moskou voor een gezin met 3 minderjarige kinderen niet zal betalen in afwachting dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing zou nemen. Dit betreft niet meer dan kritiek op een overtollig motief en kan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst een onoverkomelijke financiële hindernis zou zijn slechts een loutere bewering betreft die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs, niet aan het wankelen brengen.

Verzoekers werpen op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten hetzelfde lot dienen te volgen als de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geen enkele invloed op de verblijfsrechtelijke toestand en een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, quod non in casu, heeft dan ook geen gevolgen voor de wettigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers verduidelijken niet op welke wijze zij artikel 191 van de Grondwet, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 15 van het EVRM geschonden achten, waardoor deze middelonderdelen onontvankelijk lijken.

Waar verzoekers in hun betoog de schending van het “Kinderrechtenverdrag” aanvoeren, dient de Raad op te merken dat verzoekers nalaten te duiden welke bepalingen zij geschonden achten van voormeld verdrag en welke rechten van het kind zij voor ogen hebben. Dit middelonderdeel lijkt eveneens onontvankelijk.”

2.3. Verzoekers richten op 22 mei 2019 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekers ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2019 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat zij aan de Raad een nieuw stuk hebben overgemaakt dat aantoonde dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om daar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het stuk betreft een vonnis uit 2016 waarbij de ouders worden ontzet uit de ouderlijke macht. Indien verzoekers zouden terugkeren naar Rusland, zouden de ouders en de kinderen worden gescheiden en zouden deze laatste worden toegewezen aan “de schoonmoeder”. De voorzitter wijst erop dat het vonnis al dateert van 2016 en dat de verzoekende partijen dit beter samen met hun aanvraag hadden voorgelegd aan de verwerende partij, daar het de Raad niet toekomt om stukken die pas na het nemen van de bestreden beslissing worden overgemaakt te gaan beoordelen in de plaats van deze laatste. De verzoekende partijen repliceren dat zij het vonnis maar pas hebben gekregen, dat het niet vanzelfsprekend is om dit in handen te krijgen en dat zij met het neerleggen van het vonnis het bewijs leveren dat zij niet kunnen terugkeren. De verwerende partij antwoordt hierop dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die niet aan haar maar pas later aan de Raad worden voorgelegd.”

2.5. De door verzoekers neergelegde stukken betreffen enerzijds een verzoekschrift van 10 augustus 2016, ingediend door de schoonmoeder van de tweede verzoekende partij met de vraag om deze laatste uit haar ouderlijk gezag te ontheffen en anderzijds een vonnis gewezen door de rechtbank van Grozny waarbij de tweede verzoekende partij uit haar ouderlijke rechten wordt ontzet. Dit vonnis dateert van 15 mei 2007 en stelt dat het wetskracht heeft vanaf 25 mei 2007. Beide stukken zijn vergezeld van een beëdigde vertaling, respectievelijk van 15 september 2016 en 28 mei 2019. Verzoekers maken ter terechtzitting gewag van een neergelegd vonnis uit 2016 doch blijktens de vertaling van het vonnis dateert het van 15 mei 2007. Hoe al deze stukken met elkaar rijmen, dient niet nader te worden uitgeklaard aangezien deze stukken hoe dan ook slechts neergelegd werden na het nemen van de bestreden beslissingen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Met hun bloot betoog dat zij het vonnis “maar pas” gekregen hebben en dat het niet vanzelfsprekend is om dit in handen te krijgen, tonen verzoekers niet aan dat zij niet in de mogelijkheid

waren om deze stukken en de vertaling ervan voor te leggen voordat de bestreden beslissingen werden getroffen. Het komt de Raad ook niet toe om verzoekers' situatie in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen op grond van deze stukken. De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoekers de inhoud van de beschikking voor het overige niet betwisten, laat staan weerleggen.

2.6. Gelet op voorgaande brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA